

отъ гнѣвъ.

— Не е твоя, азъ я взѣхъ прѣвъ!—отвърналъ Бърборко и стисналъ синята кисия.

— Моя е!

— Не е твоя!

Сборичкали се на пжтя Борко се ядосалъ, пламналъ като огънь и сърдцето му подскочило отвжтре. Бърборко дигналъ кисията съ две ржце. готовъ да я стовари по главата на своя братъ.

— Дай ми кисията, ти ме ограби!—изплакалъ Борко и ударилъ Бърборко по главата.

Заплакалъ Бърборко огъядъ. И за да не остане по-назадъ, дигналъ юмрукъ и съ все сила го стоварилъ върху главата на своя братъ.

Настаналъ бой. Юмруци немилостиво се сипѣли по дветѣ братски глави. Синята кисия паднала на земята. Двамата разгнѣвени братя не мислѣли вече за паритѣ, а се налагали, защото и двамата се чувствувалиобидении търсѣлиотплата.

Въ това време минавалъ единъ пжтникъ съ навуца и съ луличка въ устата. Крачелъ си той и си дърпалъ луличката. Като видѣлъ двамата братя,

които се биятъ и дигатъ облаци прахъ, хвърлилъ се между тѣхъ.

— Стойте, бре дяволи, какво правите? — завикалъ той. — Та и вие ли най-после трѣбваше да се карате! — и почналъ да ги разтървава. Така спрѣлъ борбата. Борко застаналъ на-страни.

— Ограби ме, това ли се казва братъ! Азъ намѣрихъ синята кисия, а той ми я взе!

— Не е вѣрно отвърналъ Бърборко, — азъ намѣрихъ кисията!

— Лжжешъ!

— Ти лжжешъ!

— Чакайте, бре братя, — намѣсилъ се пжтникътъ, — азъ ще отсжда право! — Навелъ се той. Взелъ синята кисия. Седналъ край пжтя на зеленото слогче,